

Vážení vištúčania, milí moji farníci,

určite pre mnohých z vás, bývajúcich vo Vištuku je dôležitý určitý signál alebo znamenie, podľa ktorého sa oznamujú výnimočné alebo dôležité informácie. Možno si v duchu povieť, že je to predsa obecný rozhlas. Určite áno, aj on je veľmi významným médiom, prostredníctvom ktorého sa k vám dostávajú dôležité informácie zo života obce alebo jednotlivých občanov. Ale okrem tohto média sú nielen v našej dedine, ale skoro vo všetkých dedinách a mestách, kde sa nachádza kostol, veľmi dôležitým oznamovacím prostriedkom pre veriacich kostolné zvony. Azda málokto z vás tieto naše vištucké zvony videl na vlastné oči. Vidieť tieto naše zvony nie je až také dôležité ako sa podľa nich ríadiť. Aj tento môj príhovor k vám má za cieľ priblížiť vám kus histórie vištuckých zvonov a upriamiť vašu pozornosť na ich jedinečnosť, pretože zo zvonami je to ako s nami ľuďmi. Každý je iný, má iný hlas a schopnosť, ktoré sa len ťažko dajú napodobniť. Ak ste si všimli hlas zvonov napríklad v našich susedných dedinách, zistíte, že v Budmericiach majú iné tónové ladenie ako v Báhoni alebo v Šenkviaciach či Modre. Každý zvon je originálom svojho autora majstra zvonolejára. Ale v prvom rade sa sústreďme na naše vištucké zvony. Počas bezmála osemstoročnej histórie nášho kostola sa v našej gotickej veži, ktorá stojí dodnes, nachádzali rôzne zvony rozličných veľkostí alebo ladenia. Počas týchto dlhých stáročí sa zvony stávali obeťou mnohých vojenských a politických konfliktov.

Najpresnejšie zmienky o predošliých vištuckých zvonoch nájdeme v zápisoch z kánonických vizitácii našej farnosti, ktoré sa nám zachovali dodnes, a to z roku 1731, 1756, najpresnejší popis s odhadovanou hmotnosťou máme v zápise z roku 1781. Asi sedem rokov po zbúraní a stavbe nového kostola máme zmienku o zvonoch v našej veži s celkovým počtom štyri, vrátane taxy za zvonenie, určené pre kostol a zvonára. Rovnako o týchto zvonoch je zmienka v zápise z roku 1822. S najväčšou pravdepodobnosťou tieto zvony prežili vo vištuckej veži až do roku 1915, kedy boli rekvírované (konfiškované) rakúskouhorskou armádou a následne pretavené na strelivo pre delá. Boli to zvony, ktoré boli po stáročia zmieňované v hore uvedených kánonických

vizitáciách. Nuž Prvá svetová vojna spečatila osud našich historicky cenných zvonov, ktoré našim predkom oznamovali radostné, bolestné ale aj slávnostné chvíle a udalosti v našej obci a upriamovali ich pozornosť na Božie diela. Od roku 1915 až do roku 1927, celých dvanásť rokov vištúčania boli bez svojich milovaných zvonov.

Podľa všeobecného nariadenia vojaci mali v obci alebo v dedine povinnosť ponechať len jediný zvon, a to iba ten najmenší. V niektorých mestách alebo dedinách sa vojaci dali aj podplatiť, ako to bolo v mojej rodnej obci Belá nad Cirochou, ktorej ponechali ten najväčší zvon. Ale vo Vištuku sa to pravdepodobne, napriek enormnej snahe predstaviteľov obce a farnosti nepodarilo. Obci Vištuk bol ponechaný len ten najmenší zvon z roku 1867, ktorý bol zapožičaný farnosti Mojmírovce, filiálnej obci Veľká Dolina. Napriek mojej snahe a úsiliu Farskej ekonomickej rady sa nám v roku 2009 nepodarilo tento historicky najstarší zachovaný vištucký zvon vrátiť, pretože nám boli poskytnuté doklady o jeho odkúpení. Navyše tento zvon bol už prasknutý. Napriek tomu si zasluhuje našu zvláštnu pozornosť.

Vďaka iniciatíve a úsiliu pána Viliama Jurčoviča boli zozbierané pramene a popisy našich zvonov, ktoré spracovala bývala naša pani starostka Magdaléna Jurčovičová. Takto sa nám zachovali aspoň základné údaje o všetkých šiestich našich zvonoch. Na základe prameňa, ktoré vyhotovil pán Jurčovič, môžeme si priblížiť ako teda najstarší zvon vyzeral. Nápis na ňom bol nasledovný: „Sub Ioanne Maier Parocho, Sub. Ioanne Kulifaj Sjdigo, Sub. Ioanne Radakovics ludice. Refusa per Carolumfoher Posonii 1867.“ (Prekladám: „Za pôsobenia Jána Maiera, farára, za Jána Kulifaja, finančníka, za Jána Radakoviča, prísažného sudcu bol uliaty Karolom Foherom v roku 1897 v Bratislave). Ikonografia: Panna Mária s Ježiškom na rukách, sv. Florián, sv. Urban, najsv. Trojica. Rozmery: ø - 59 cm. V - 47 cm. Dl. srdca - 49 cm. Aj touto cestou sa chcem poďakovať pánovi Viliamovi Jurčovičovi a pani Magdaléne Jurčovičovej za zachovanie týchto cenných historických prameňov o našich zvonoch.

*Žehná Vás Váš duchovný otec
Alfonz Vladimír Sabo, farár*

Sv. Ján Almužník

Broj, Pane, proti tým,
čo broja proti mne,
ó, bi sa s tými,
ktorí sa so mnou bijú!

Ber štit' a pavézu
a na pomoc mi vstaň!
Hoď kopijou a zastúp cestu
tým, čo sa za mnou ženú!

Vrav mojej duši:
Ja som tvoja spása!
A červenat' sa budú od hanby
všetci, čo na život mi siahli.

Zastavia sa
a cúvnu v potupe tí,
ktorí nešťastie mi stroja.
Nech budú ako pleva vo vetre
a Pánov anjel nech ich odráža.
Nech je ich cesta
potemná a klzká
a Pánov anjel im je za pätami!

Lebo mi bez príčiny
nastavili sieť
a vykopalí jamu mojej duši.

Nech záhuba
ich stihne nečakaná,
vo vlastnej sieti visieť ostanú,
do vlastnej jamy
nech sa všetci zrúti!

Posledné slová Panny Márie

Možno sme si to ešte nikdy nevedomili, ale Máriine slová „Urobte všetko, čo vám povie“, sú jej poslednými, ktoré nám zapísali evanjelisti. Môžeme ich preto pokladať za jej testament. Tieto slová

nezmenili len veľmi nepríjemnú situáciu na svadbe, ale sú jej odkazom pre každého kresťana, ktorý chce radikálne poslúchať a nasledovať Ježiša. Len ten to dokáže, kto urobí všetko, čo Ježiš prikazuje. On sám dal apoštolom misiu: „... a naučte ich zachovávať všetko, čo som vám prikázal“ (Mt 28, 20).

Zamyslime sa nad tým, čo sa nazýva kresťanský radikalizmus. Je prejavom, ktorý by mal charakterizovať každého, kto chce naplno žiť podľa evanjelia. Toto rozhodnutie však nie je pre človeka vôbec ľahké. Kresťanských radikálov totiž pokladajú za kresťanských fanatikov. Na prvom mieste ich pokladajú za fanatikov vlastní pokrstení bratia a sestry z toho istého cirkevného spoločenstva alebo farnosti. Často aj pokrvní príbuzní. Sme svedkami toho, že mnoho našich spolubratov a spolusestier má rado plytké a povrchné kresťanstvo. Preto je logické, že nikdy nebudú sympatizovať s tými, ktorí chcú radikálne prežívať svoje kresťanstvo.

Aj verejná mienka ich pokladá za fanatikov. Dnes sa vynakladajú veľké finančné prostriedky, predovšetkým v médiách, na boj proti radikálnym kresťanom. Oháňajú sa tmárstvom, toleranciou a dialógom. Zúria na kresťanov, ktorý nechcú podporovať mnoho „maštalných“ projektov mediálneho sveta. Popri politickom terorizme pokladajú radikálne postoje za náboženský, duchovný a morálny terorizmus. Zrejme je, že pod takýmto tlakom veľa kresťanov nemá odvahu žiť radikálne podľa evanjelia.

Kedy by sa náboženský radikalizmus zmenil na náboženský fanatizmus? Bolo by to vtedy, keby takí kresťania nenávideli ľudí s iným zmysľaním. Alebo by proti nim bojovali nie silou ducha, viery a svedectva, ale silou tvrdých slov a zbraní. Keby boli presvedčení len o svojej hodnosti a nechceli by komunikovať s inými náboženstvami a názormi. Ak však radikálni kresťania milujú všetkých ľudí, aj keď nesúhlasia s ich postojmi, ak bránia záujmy Stvoriteľa a Vykupiteľa na našej planéte a v celom vesmíre, tak je to pozhnaný radikalizmus.

Máriine posledné slová sú pre nás kresťanov vzácnym testamentom, ktorý máme s jej pomocou a v spojení s Ježišom každodenne uskutočňovať.

MARIAN ŠURÁB

Oznamy

Budúcu nedeľu 27. januára 2013 sa uskutoční mesačná zbierka pre potreby farnosti. Za Vaše milodary Vám vopred vyslovujeme úprimné: Pán Boh zaplať!

V džungli

Listy, telefonáty, rozhovory ma prenášajú do džungle, v ktorej sa ľudia navzájom ponížujú, trápia, privádzajú do zúfalstva. Tu slávia triumfálne ľudské inštinkty človeka: žiadostivosť, sebeckosť, zneužívanie moci, pudovosť, pokrytectvo, násilie.

Keď tak sedím bezmocne vedľa obetí, ktoré sú na pokraji svojich síl a chcú skončiť so svojím životom, chce sa mi do tej džungle zakričať: Ľudia, zadržte!

*Vráťte sa k jednoduchému životu,
k jednoduchým veciam života!
Vráťte sa k добрote, priateľstvu, spokojnosti!*

Phil Bosmans „Nezabúdaj na radosť“

Sväté 2.týždni cezročného obdobia - (C)

21.I. pondelok « *Missa tridentina* »

17.00 Za farníkov

22.I. utorok

17.00 Za Ľ Jozefa a Máriu Jurčovičových

23.I. streda

17.00 Za Ľ Rudolfa a Pavlu Kebisových a deti Rudolfa a Evu

24.I. štvrtok

17.00 Za Ľ Imricha a Celestínu Tomašovičových

25.I. piatok *Obrátenie svätého Pavla, apoštola - Sviatok*

17.00 Za Ľ Ľudovíta a Martu Jarábkových

26.I. sobota

08.00 Za Ľ Floriána a Agnešu Garasových

Upratovanie kostola č.d. 203 - 228

27.I. 3. nedeľa v cezročnom období - (C)

08.00 Za Ľ Zdenku Peškovú, rodičov a súrodencov

Lektori: Radakovičová J., Pešková L.

10.00 Za farníkov

Lektori: Bublavá M., Bublavý M.

14.00 Posvätný ruženec, litánie

Liturgický kalendár

21.I. pondelok

sv. Agnesa, panna a mučenica

22.I. utorok

sv. Vincent, diakon a mučeník

23.I. streda

sv. Ján Almužník, biskup

24.I. štvrtok

sv. František Saleský, biskup a učiteľ Cirkvi

25.I. piatok

Obrátenie svätého Pavla, apoštola – sviatok

26.I. sobota

sv. Timotej a Titus, biskupi

Všetko je dobré

Veselosť nie je len obyčajná charakterová vlastnosť, s ktorou sa človek narodí. Vzniká veľkou dôverou, že takých, akí sme, nás prijímú a všetko bude napokon dobré. Vzniká odvahou pozrieť sa do očí pravde o sebe.

Keď ťa navštívi šťastie, čakaj na zázrak

Šťastie prichádza na návštevu

„Existuje len jeden vrodenný omyl. Myslieť si, že sme tu nato, aby sme boli šťastní.“

Táto myšlienka pochádza od Arthura Schopenhauera a potvrdzuje, že Schopenhauer bol beznádejný pesimista. Napriek tomu sa v nej skrýva aj kus pravdy.

Čím viac sa usilujeme o šťastie, tým menej ho máme. Nemôžem sa o šťastie zámerne usilovať. Som šťastný, ak milujem, ak sa mi niečo podarí, ak zažijem niečo pekné, čo sa ma hlboko dotkne. Môžem sa rozhodnúť pre lásku. Môžem dobre pracovať. Môžem sa oddať hudbe alebo sa prechádzať krásnou krajinou. Ak som sústredený na to, čo práve robím, na počúvanie hudby, na prechádzku, pozeranie, jedenie, prichádza ku mne šťastie. Nemôžem ísť za šťastím a uloviť si ho. Šťastie ma navštívi, ak sa oddám životu, ak sa otvorím prekvapeniam, ktoré mi život nachystal.

Dívaj sa za veci

Často vidíme len povrch vecí. Vidíme dianie vo svete, ale nepoznáme jeho význam. Vidíme prírodu, ale pre krásu stvorenia nevidíme jej tvorca. Prerod nášho myslenia spočíva v tom, že prenikneme za veci a objavíme Boha ako jediný základ všetkého bytia. V tomto novom pohľade sa musíme cvičiť. Nepríde sám. Potom prestaneme posudzovať ľudí a veci. Pozrieme sa na človeka. Uvidíme jeho chyby a slabosti, ale uvidíme aj jeho životný príbeh a jeho podobu tak, ako ho stvoril Boh. Pozrieme sa na dianie každodenného života a spoznáme v ňom Božie konanie. Pozrieme sa na krajinu a uvidíme v nej Božieho Ducha, ktorý všetko preveje a všetkým prenikne.

Šťastné voly ?

„Keby šťastie spočívalo v pohode tela, tak voly, ktoré našli na žranie sladký divý hrach, by sme považovali za šťastné.“ Staroveký grécky filozof Herakleitos až takto drasticky vyjadril svoju filozofiu šťastia. Nemal však úplnú pravdu. Ak je dieťa šťastné, vyjadrí svoje šťastie aj telom. Lebo šťastie je aj vecou tela. Ak sa vo svojom tele dobre cítime, je to predzvesť šťastia. Pre Herakleita nespočívalo šťastie v pocite telesnej radosti. Je to výraz asketického pohrdania telom? Myslím, že nie. Vo svojom tele sa cítim šťastný, ak som s ním v súlade, ak moja duša prebýva v tele, ak mám rád svoje telo a v ňom seba samého. Šťastie nespočíva v naplnení telesnými pôžitkami, pretože sa môžu stať náruživosťou a tá vedie k nešťastiu. Len ak duša prebýva v tele a so všetkými zmyslami bdie, načúva, cíti, chutí a skúša, prežíva sa šťastie aj telesne. Šťastie má svoje hranice. Ak sa celkom oddám jedeniu, môžem spoznať šťastie aj prijedením zákusku. Kto do seba všetko napchá a má pri jedle strach, aby niečo nevynechal, nemôže

hovorí o pôžitku. Pôžitok predpokladá aj zrieknutie sa. Šťastie rastie z askézy.

Chuť do života sa začína ráno

Anjel chuti do života mi už ráno otvorí oči pre tajomstvo tohto dňa, pre malé radosti, ktoré pre mňa pripravil, pre čerstvý vzduch, ktorý prúdi oknom, pre moje telo pri sprchovaní, čerstvý chlieb pri raňajkách, stretnutie s ľuďmi, s ktorými budem mať do činenia.

Anjel chuti do života ma vezme za ruku a ukáže mi, aký je život vo svojej podstate krásny. Je pekné byť zdravý, môcť sa pohybovať. Je príjemné, hlboko sa nadýchnuť a vedome spoznávať každodenné prekvapenia života.

Život ako sviatok

Pre stoickú filozofiu je náš život nepretržitý sviatok. Slávime, že sme ľudia s božskou dôstojnosťou. V pomalosti nášho pohybu sa môžeme niečo o tomto sviatku dozvedieť. Dotýkame sa vecí pomaly, kráčame pomaly. Nechávame si čas na rozhovor. Nechávame si čas na jedlo. Jeme pomaly a sústredene. Zrazu zisťujeme, ako jedlo dobre chutí. Môžeme si užívať. Cítíme sa sviatočne, aj keď celkom pomaly jeme krajec chleba.

Uži si deň

Kto neustále hladuje, nemôže sa do sýtosti najesť ani pri bohato prestretom stole.

Anselm Grün „Malá kniha o šťastí“

Slovo sa telom stalo a prebývalo medzi nami

(Jn 1, 1 - 18)

Prečo Slovo? Prečo evanjelista Ján celé Kristovo tajomstvo zhrnie do jediného výrazu Slovo? Lebo vtelenie tohto Slova je vrcholom celého Božieho zjavenia. Toto je kľúč k pochopeniu celých dejín. Až v tomto Slove - v Kristovi - stojí pred nami to, čo sme len tušili a hľadali. Jána nezaujímá, ako sa to stalo. Ján hovorí, že Boh sa stal človeku vnímateľným, stal sa človekom. Nie je to ani zvuk, ani písmeno, ale živá osoba. Vtelením sa zjavuje Božia sláva na tejto zemi.

Boh v celých dejinách pôsobí predovšetkým svojim slovom v stvorení, ako Stvoriteľ, ako ten, kto vyvoláva zmeny. Tak ako je Boh Slovo, je tiež život a tento život je vo všetkom, čo je, lebo všetko bolo stvorené skrze Slovo.

Ale stalo sa niečo neuveriteľné. Svet toto Slovo neprijal. Nejde len o nejaký omyl alebo ľudskú slabosť, nedorozumenie. Ide o hriech prvých ľudí, ktorý v sebe skrýva vôľu odmietat' ho a nechotu poznať Boha. Napriek tomu uprostred nás Boh rozložil svoj stan, aby prebýval medzi nami. Človek si to často nevšíma! Ale Boh neustále kráča dejinami inkognito. Stále ukrýva svoju moc pod pláštikom bezmocnosti. V tichosti nás učí, že čo je skryté, je silnejšie než to, čo je hlučné a veľké.

Ludské slovo sa rodí v ľudských myšlienkach a vyjadruje naše vnútro druhej osobe. V slove poznávame sami seba a v slove nás poznávajú iní. V Božom Slove sa nám zjavuje živý Boh.

Luboš Onderčín „V hĺbinách slova“.

Koľko zeme potrebuje človek?

Na chudobného sedliaka, ktorý mal len to najpotrebnejšie pre život, sa usmialo veľké šťastie. Bohatý statkár mu dovolil vziať si toľko zeme, koľko pešo prejde od východu slnka po jeho západ. Mal jedinú podmienku: Pred západom slnka musí byť presne na tom mieste, z ktorého vyšiel.

Chudobný sedliak bol nesmierne šťastný, lebo sa nazdával, že ani zďaleka nebude potrebovať celý deň nato, aby prešiel taký kus zeme, čo ho uživí. Tak vykročil v dobrej nálade, bez náhlenia a pokojným krokom si šiel svojou cestou. Ale potom mu prišlo na um, žeby mal túto jedinečnú príležitosť lepšie využiť a získať čo najviac pôdy. Už sníval o tom, ako s celým tým bohatstvom naloží. Zrýchľil krok a dával pozor na slnko, aby nezmeškal čas, keď sa musí obrátiť. Ešte tamto, ešte ten rybník, tú šťavnatú lúku a za ňou malý lesík! Zrýchľoval krok, dychčal, potil sa námahou aj strachom, že to nestihnú.

Nakoniec z posledných síl prišiel do cieľa. S posledným lúčom zapadajúceho slnka dorazil na miesto, z ktorého ráno vyšiel - a celý ten veľký kus zeme je jeho! Ale v tom momente spadol od vysilenia na zem a ostal ležať. Srdce mu nevydržalo tú nesmiernu záťaž. Stačil mu maličký kúsok zeme, do ktorej ho pochovali.

Magdaléna Richterová „Mozaika radosti I.“

Rok nad evanjeliom

Milosrdný Samaritán

Ježiš v podobenstve o milosrdnom Samaritánovi načrtáva jednu z tých drám, ktoré veľmi často ohrozovali cestu z Jeruzalema do Jericha. Nie je to dlhá cesta, no prudko klesá - o viac než tisíc metrov. Vedie cez pustatinu, cez príkre výšky a chaotické skaliská. Od vekov tam bývali šakaly a zbojníci. Ešte za našich čias sa tam človek donedávna neodvážil ísť.

Na polceste medzi Jerichom a Jeruzalemom, v zákrute jednej úzľabiny, stojí dodnes staré stavisko, ktoré slúžilo kedysi križiakom za ochranné útočisko. Dnes je zruinované, ale ešte vždy má názov Hostinec u dobrého Samaritána. Na tomto mieste ozbýjali zbojníci pocestného a polomŕtveho ho nechali ležať na zemi. Prešiel popri ňom kňaz a obišiel ho. Prešiel i levita, no ani ten mu nepomohol. Až Samaritán, cudzinec a nepriateľ Židov, si všimol ubiedeného. Ošetril ho a požiadal v blízkom hostinci, aby sa o neho postarali na jeho trovy.

Kňaz a levita... Tieto osoby Ježiš nespomína nadarmo.

Apoštoli dostanú náboženské posvätenie prvého rádu. Majú pochopiť, ako prísne ich raz bude brať Sudca, ak by sa vyhýbali pomáhať ľuďom v núdzi.

Kňaz a levita... Idú z Jeruzalema a sú si istí, že to majú s Bohom v poriadku. Možno idú práve z chrámu, kde splnili pri oltári svoju kňazskú povinnosť. Ak áno, ich nábožnosť sa skončila pri oltári, zatiaľ čo mala prejsť do života v skutkoch služby ľuďom. Nadarmo sa považujú za čistých po toľkých modlitbách a bohoslužobných úkonoch - ich srdce je plné ľahostajnosti, nezájmu a tým aj egoizmu.

Nakoniec prichádza Samaritán, potomok neverných, ktorý má v srdci mnoho pohanskej krvi. Tento človek, exkomunikovaný z Izraela, má súcit s raneným a postará sa o neho. Ježiš vyzdvihne tohto heretika z opovrhovanej provincie a dáva ho za vzor Izraelitom, ba rovno zákonníkom.

Kňaz i levita neurobili nič zlé. Neurazili blížneho, neublížili mu - jednoducho si ho nevšimli. Nechali ho ležať a šli ďalej. A predsa ich Ježiš odsúdil, lebo zanedbali dobro.

Ako je to so mnou? Nie som príliš ponorený sám do seba? Neospravedlňujem sa, že nemám temperament aktívneho človeka? Mám otvorené oči a pohotové ruky? Alebo nechávam ležať ľudí tam, kde sú?

Marta a Mária

Ustavičná zmena nášho technického sveta relativizuje náš pohľad na svet a na život. Nazdávame sa, že s novým svetom sme aj my noví ľudia. A predsa - sme noví ľudia s prastarými problémami. Žijeme v čase štatistických kriviek a stále nových predpovedí. Každý vie, že zajtraší objav môže všetko vo svete zmeniť. No hľadáme len na mesiace, najviac ak na roky dopredu - príliš ďaleko neplánujeme.

Kedysi ľudia priamejšie cítili každý deň, že pracujú pre večnosť. Dnešní inžinieri stavajú na 30-40 rokov. Kráčame od provizória k provizóriu. V technike to stačí. No vo vnútri človeka to ruje zmysel, že čosi v živote je predsa len trvalé. Človek sám nie je provizórny. Nemení sa podstatne. Ani jeho starosti a ciele sa podstatne nemenia.

Aj za Ježišových čias mali ľudia rozličné starosti. A určovali si aj poradie ich dôležitosti. Marta považovala pohostenie a starosť o Ježiša za prvoradú vec. Mária chcela využiť príležitosť a počuť, čo Ježiš povie. Dávala pozor, aby jej neuniklo ani jediné jeho slovo. Ježiš ju v tom utvrdil a pochválil ju: „Mária si vybrala lepší podiel, ktorý sa jej neodníme.“ (Lk 10, 42)

Zdá sa, že podľa evanjelií ženy pozornejšie sledovali Ježiša a prvé vycítili, čo prináša ľuďom. V knihe Miku Waltariho Jeho kráľovstvo hovorí Mária z Magdaly: „Nechcem sa hádať. Zostáva mi len ticho sa usmievať, keď oni, apoštoli, pomaly a neobratne premieňajú na slová to, čo som ja už za jeho života mala tu v srdci ako svätú pravdu.“

Ježiš upozornil Martu na jedno potrebné, a to sa týka života ducha. Základné potreby človeka sú stále tie isté. Sú rovnaké od čias Altamiry a cromagnonského človeka až dodnes. Technika v mnohom spĺňa naše túžby. Niektorých možno aj uspokojuje. Ale potreby človeka sú oveľa hlbšie a miera oveľa ďalej. Ak niet odpovedí, zapájajú sa do hry temné sily, ktoré nás ohrozujú. Preto ani moderný svet si neprestáva klásť otázky o sebe samom a o budúcnosti človeka - o absolútnej budúcnosti človeka.

Ján Chryzostom kardinál Korec

www.fara.sk/vistuk

www.vistuckespektrum.sk

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku

Takto bola zaznamenaná v Školskej kronike učiteľom Strmeňom posviacka terajších vištických zvonov na Svätodušnú nedeľu, v roku 1927.

Povíacka kronika. Občania nashierali malou sbierkou a darmi väčšiu asi 40000 Kč na zvony. Najväčší darovia boli Michal Čajkovič starší, ktorý sám kúpil najväčší zvon. Nemá deti, teda smutársky zarobené peniaze venoval na zakúpenie nového najväčšieho zvona. Tiež terajší starosta František Jurčovič, ináč príslušník republik. strany sám zakúpil zvon najmenší. Obecne zastupiteľstvo z pokladne obce dalo 1500K. Múzeum šh. nemohla byť tiež nečinná, dospelá mládež hrata viackrát strádla, ktorých čistý výnos za 3 roky činí asi 2000K. Povíacka bola na so. báhu. Tri dievčatá naučily sa pevné príte-
žitostné veršiky, tak že veľmi dobre pôrobilo, keď na voz pred kostolom, na ktorom boli uložené zvony, vyšly dievčatá a odpovedaly svoje veršiky. Mnohým škily oči.